

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 489/2017-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. augusta 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcu Lajosa Mészárosa, predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v spojení s čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 729/2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou [REDACTED], [REDACTED], ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22

ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj v spojení s čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 729/2010 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«Sťažovateľ má postavenie obžalovaného v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod č. k. 3 T 52 navrhovateľa v kompenzačnom konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod č. k. 18 C 56/2010 na zaplatenie nemajetkovej ujmy voči odporkyni SR v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR.

Sťažovateľ podal dňa 6. 12. 2012 na Okresnom súde Košice I do konania vedenom v tom čase pod č. k. 3 T 49/2012 dovolanie (príloha č. 2) prostredníctvom zast. advokáta [REDAKOVANÉ] (kompetenčný spor) nakoľko mal zato, že Okresný súd Trebišov nebol oprávnený rozhodovať a vydať opatrenie pod č. k. Otp 729/2010 zo dňa 15. 03. 2011, ktorým bol ustanovený poškodeným spoločný zástupca, pričom mu (sťažovateľovi – obvinenému) bol odňatý zákonný sudca – sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Košice I.

Teda došlo k porušeniu práva rovnosti, práva na obhajobu a práva na zákonného sudcu, čo v právnom štáte nie je možné a je krajne protiústavné, ergo došlo k porušeniu čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 1, čl. 50 ods. 3 Ústavy SR v spojení podľa čl. 6 ods. 1, ods. 3, čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný súd Košice I prípisom zo dňa 17. 01. 2013 č. k. 3 T 49/12 (príloha č. 3) odstúpil dovolanie aj s prílohami Okresnému súdu Trebišov na ďalší zákonný postup.

Dovolanie aj s prílohami bolo doručené Okresnému súdu Trebišov dňa 21. 01. 2014, čo sťažovateľ osvedčuje fotokópiou doručienky (príloha č. 4).

Nahliadnutím do spisu č. k. 3 T 49/2012 na Okresnom súde Košice I. dňa 29. 09. 2014 sťažovateľ zistil vyššie uvedené skutočnosti a nakoľko nemal vedomosť o výsledku dovolacieho konania na Najvyššom súde SR, tak s pocitom jemnej opatrnosti

podal sťažnosť na prietahy listom zo dňa 02. 10. 2014 z ÚVV Košice (príloha č. 5), ktorú adresoval predsedovi Okresného súdu Trebišov.

Predseda súdu na sťažnosť reagoval odpoveďou zo dňa 16. 10. 2014, doručenou sťažovateľovi dňa 20. 10. 2014 do ÚVV Bratislava (príloha č. 6).

Sťažovateľ odpovedal listom dňa 21. 10. 2014 – vid' poznámky sťažovateľa rukou písané na odpovedi na podanie od predsedu okresného súdu Trebišov 1 SprV/641/2014 zo dňa 16. 10. 2014.

13. 11. 2014 sťažovateľ upresnil sťažnosť na prietahy (príloha č. 7) s tým, že dňa 21. 1. 2013 bolo doručené Okresnému súdu Trebišov dovolanie spolu s prílohami č. k. 0 Tp 729/2010 (modrým perom písaný text).

Predseda Okresného súdu Trebišov nereagoval.

29. 12. 2014 sťažovateľ zaslal z ÚVV Bratislava URGENCIU predsedovi Okresného súdu Trebišov (príloha č. 8) s poukazom, že sťažnosť na prietahy nebola riadne vybavená predsedom súdu, žiadal o podanie informácie, či sa stratil spisový materiál.

Nakoľko predseda okresného súdu opätovne nereagoval, tak sťažovateľ zaslal dňa 6. 2. 2015 mailom (príloha č. 9) opätovnú urgenciu, nakoľko stav právnej neistoty o výsledok dovolacieho konania ako aj výsledok prejednávania sťažnosti na prietahy vo veci č. k. 0 Tp 729/2010 stále trval.

Dňa 12. 05. 2015 bol doručený sťažovateľovi prípis od predsedu okresného súdu listom 1 SprV/64/2014 zo dňa 26. 1. 2015 (príloha č. 10) spolu s odmietajúcim uznesením Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Tdo 77/2014 zo dňa 22. 12. 2014 (príloha č. 12), pričom sťažnosť na prietahy nebola stále predsedom okresného súdu riadne vybavená.

Z odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Tdo 77/2014 zo dňa 22. 12. 2014 (príloha č. 12) vyplýva, že dovolaciemu súdu bol spis predložený na rozhodnutie o dovolaní až dňa 11. decembra 2014!!!!

Dňa 13. 05. 2015 sťažovateľ zaslal opakovanú sťažnosť na prietahy predsedovi Okresného súdu Trebišov, nakoľko pôvodná sťažnosť nebola stále riadne vybavená (príloha č. 13).

Dňa 06. 07. 2015 sťažovateľovi bol doručený list predsedu okresného súdu Spr/13/2015 zo dňa 12. 06. 2015 nazvaný „Sťažnosť vo veci Otp/729/2010 – odpoveď!“ (príloha č. 14), z ktorého vyplýva nasledovný skutkový stav veci:

1. že zákonný sudca Okresného súdu Trebišov [REDAKOVANÉ] nekonal promptne po doručení dovolania Okresnému súdu Trebišov dňa 22. 01. 2013

2. že zákonný sudca Okresného súdu Trebišov [REDAKOVANÉ] nezaložil dovolanie do trestného spisu a že po urgencii sťažovateľa z jesene roku 2014 (je uvedený preklep 2015) musel sám predseda Okresného súdu Trebišov podanie dovolania opätovne vyžiadať od Okresného súdu Košice I.

Ergo až následne predseda okresného súdu predložil spis dovolaciemu Najvyššiemu súdu SR a aj to iba vo forme fotokópie – nie originálu dovolania, ktoré sa na Okresnom súde Trebišov stratilo.

Ergo je nesporným, že porušovateľ nekonal vo veci s urýchlením „speedily“, keď neodkladne po doručení mu dovolania aj s prílohami dňa 22. 01. 2013 nepredložil spis dovolaciemu súdu na rozhodnutie, ale v dôsledku straty listín – dovolania aj s prílohami a v dôsledku subjektívneho zavinenia zodpovedného sudcu ako aj nutnosti riešenia vzniknutej situácie predsedom okresného súdu po podaní sťažnosti na priedahy sťažovateľom listom zo dňa 2. 10. 2014, vyžiadania si kópie podania dovolania aj s prílohami od Okresného súdu Košice I, bolo dovolanie iba vo forme fotokópie doručené na rozhodnutie dovolaciemu Najvyššiemu súdu SR až dňa 11. decembra 2014!!!!, ktorý vo veci rozhodol dňa 22. 12. 2014, uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo doručené sťažovateľovi až dňa 12. 05. 2015.

Predseda okresného súdu tieto skutočnosti neprípustne zatajoval sťažovateľovi.

Teda je nesporným, že stav právnej neistoty sťažovateľa o výsledok dovolacieho konania trval minimálne od 22. 01. 2013 do 12. 05. 2015, teda 2 roky a 4 mesiace a 20 dní, čo je z ústavného hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné.

Postupom porušovateľa došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie trestnej veci bez zbytočných priedahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a porušenia práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Odvolanie (správne má byť dovolanie, pozn.) obsahovalo osobné údaje sťažovateľa a tzv. citlivé informácie k jeho osobe vo vzťahu na trestné konanie (ktoré sa medzičasom ukázalo ako nezákonné), teda, že je sťažovateľ je obžalovaný, že je voči nemu vedené trestné

konanie na Okresnom súde Košice I. Vinou porušovateľa došlo aj k neoprávnenému zásahu do práva sťažovateľa na súkromie...

Vzhľadom k strate originálu časti spisu – dovolania aj s prílohami je nesporným, že dovolaním a teda aj informáciami v ňom obsiahnutými bolo nenáležito manipulované nad rámec zákonnej licencie bez vedomia a súhlasu sťažovateľa, že tzv. citlivé informácie k jeho osobe môžu byť do budúcnosti zneužitú proti jeho osobe, k jeho neprípustnej kriminalizácii treťou osobou, k zásahu do jeho práva na súkromie (k čomu došlo).

Ergo stav ohrozenia práva sťažovateľa na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť trvá aj v čase podania tejto ústavnej sťažnosti...

Sťažovateľ tvrdí, že postupom porušovateľa a subjektívnym zavinením zákonného sudcu došlo neprípustne k porušeniu základných práv sťažovateľa.

Bolo ohrozené a porušené základné právo sťažovateľa na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti, bolo zasiahnuté do jeho práva do súkromného a rodinného života, čo malo za následok porušenie čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Konaním porušovateľa neprípustne došlo k zásahu do základných práv sťažovateľa chránených podľa čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Došlo k neprípustnému zásahu do práv sťažovateľa chránených čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čo v právnom štáte nie je dovolené, zakazuje sa.

Porušovateľ sa nevyrovnal s tým, že svojvôľa sa zakazuje...

Vzhľadom na vyššie popísaný a deklarovaný skutkový stav vecí, ktorý nie je možným reparaovať, tak sťažovateľ požaduje priznať ústavným súdom titulom nemajetkovej ujmy mu vzniknutej porušením základných práv podľa čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 22 ods. 1, ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení podľa čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd primerané finančné zadosťučinenie v sume 30.000,- Euro.

Titulom prierahov zavinených porušovateľom, teda nedodržaním primeranej lehoty podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia základného práva na prerokovanie trestnej veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR požaduje sťažovateľ priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 3.500,- Euro. Spolu 35.000,- Eur...»

Stážovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. Základné práva a slobody [REDAKOVANÉ] chránené podľa čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 19 ods. 1, ods. 2, ods. 3, čl. 22 ods. 1, ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, ods. 2, čl. 10 ods. 1, ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trebišov v konaní vedenom pod č. k. Otp/729/2010 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 33.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Trebišov povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 294,08 Eur, ktoré je Okresný súd Trebišov povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne – advokátky [REDAKOVANÉ], do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie s'ťažnosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

S'ťažovateľ v s'ťažnosti namieta predovšetkým postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 Tp 729/2010 (ako to napokon jednoznačne vyplýva aj z jej obsahu), v ktorom podľa neho okresný súd porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd sa preto zaoberal skúmaním opodstatnenosti s'ťažnosti vo vzťahu k porušeniu týchto práv s'ťažovateľa.

O zjavne neopodstatnený návrh ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil s'ťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namietala v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred podaním s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu základného práva nečinnosťou tohto orgánu nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Zo samotnej sťažnosti sťažovateľa, z predmetného spisu a zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 14. júla 2015. V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu okresný súd už v rámci napadnutého konania postúpil dovolanie sťažovateľa najvyššiemu súdu na konanie a rozhodnutie o ňom (čím sa súčasne naplnil účel konania sp. zn. 0 Tp 729/2010, a to aj za prispenia predsedu okresného súdu, ktorý uvedeným spôsobom fakticky reagoval na sťažnosť sťažovateľa na prietahy), a teda už v tejto veci nekonal (dovolanie bolo postúpené/doručené najvyššiemu súdu 11. decembra 2014). V čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už aj samotné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tdo 77/2014 z 22. decembra 2014 o odmietnutí dovolania

sťažovateľa (obvineného v trestnom konaní) podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku nadobudlo právoplatnosť (12. mája 2015). To súčasne znamená, že k namietanému porušovaniu jeho označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu už nemohlo dochádzať.

Ústavný súd z uvedeného dôvodu odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ďalších práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a ďalších práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 1 a 2 dohovoru sťažovateľa napriek tomu, že je v napadnutom konaní kvalifikovane právne zastúpený, neuvádza konkrétne (jasné a zrozumiteľné) dôvody, pre ktoré porušenie týchto práv namieta, ani nepreukazuje príčinnú súvislosť medzi skutkovým a právnym stavom a ním označenými právami (čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 22 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení so „základnými právami a slobodami“ podľa čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 a čl. 10 ods. 2 dohovoru) a v zásade iba účelovo (navyše nepresne a nedôsledne vo vzťahu k petitu sťažnosti) cituje a označuje príslušné články ústavy a dohovoru. Z tohto dôvodu sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd odmietol z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok.

Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. augusta 2017